

**PREZES
URZĘDU OCHRONY
KONKURENCJI I KONSUMENTÓW**

Warszawa, 11 maja 2023 r.

DIH-3.707.29.2023.AB

DECYZJA DIH-III /37/2023

„informacje prawnie chronione oznaczono [xxx]”

Na podstawie art. 138 § 1 pkt 2 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2023 r., poz. 775), art. 1 ust. 3 oraz art. 5 ust. 2 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o Inspekcji Handlowej (Dz. U. z 2020 r., poz. 1706), po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego w przedmiocie odwołania od decyzji Lubuskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej z dnia 21 lutego 2023 r. (sygnatura: BP.8361.102.2022.AM), na mocy której przedsiębiorcy HAP WIN Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Gorzowie Wlkp. wymierzono karę pieniężną w wysokości 1 000 zł (słownie: jeden tysiąc złotych) za niewykonanie obowiązku przekazywania użytkownikom produktów w opakowaniach, informacji o opakowaniach i odpadach opakowaniowych w zakresie:

- 1) dostępnych systemów zwrotu, zbierania i recyklingu odpadów opakowaniowych,
- 2) właściwego postępowania z odpadami opakowaniowymi,
- 3) znaczenia oznaczeń stosowanych na opakowaniach,

co najmniej przez wywieszenie odpowiedniej informacji w miejscu sprzedaży, określonego w art. 42 pkt 1 – 3 ustawy z dnia 13 czerwca 2013 r. o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi (Dz.U. z 2023 r. poz. 160), **Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów**

- I. **uchyla zaskarżoną decyzję w całości,**
- II. **umarza postępowanie pierwszej instancji.**

Uzasadnienie

W dniu 20 września 2022 r. i 3 października 2022 r. inspektorzy reprezentujący Lubuskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej, zwanym dalej: „Lubuskim WIIH” albo „organem pierwszej instancji” przeprowadzili czynności kontrolne w placówce należącej do przedsiębiorcy [xx], zwanego dalej: „kontrolowanym”, „spółką”, „przedsiębiorcą”, „stroną postępowania” albo „stroną”.

Uprzednio, zgodnie z art. 48 ust. 1 ustawy z dnia 6 marca 2018 r. Prawo przedsiębiorców (Dz.U. z 2023 r. poz. 221),(zwanej dalej: „Prawem przedsiębiorców”), skierowano do przedsiębiorcy zawiadomienie o zamiarze wszczęcia kontroli, sygn. BP.8361.102.2022 z 23 sierpnia 2022 r., ze wskazaniem zakresu przedmiotowego kontroli określonego jako „1. Kontrola legalności prowadzonej działalności

gospodarczej. 2. Kontrola prawidłowości oznakowania opakowań jednostkowych detergentów używanych w gospodarstwach domowych, a także sprawdzenie prawidłowości obrotu tymi wyrobami”.

W dniu 20 września 2022 r. podjęto czynności kontrolne po doręczeniu przedsiębiorcy upoważnienia nr BP-96/2022 z dnia 19 września 2022 r. do przeprowadzenia kontroli działalności przedsiębiorcy wraz z „Pouczeniem o prawach i obowiązkach kontrolowanego przedsiębiorcy”. Zakres przedmiotowy kontroli był identyczny, jak w ww. zawiadomieniu o zamiarze wszczęcia kontroli, tj.: „1. Kontrola legalności prowadzonej działalności gospodarczej. 2. Kontrola prawidłowości oznakowania opakowań jednostkowych detergentów używanych w gospodarstwach domowych, a także sprawdzenie prawidłowości obrotu tymi wyrobami”.

W ramach postępowania kontrolnego inspektorzy sprawdzali przestrzeganie przepisów dotyczących detergentów, jak również przepisów ustawy z dnia 13 czerwca 2013 r. o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi (Dz.U. z 2023 r. poz. 160), zwanej dalej „ustawą o gospodarce opakowaniami”, w zakresie m.in. dot. przestrzegania obowiązku informowania konsumentów o postępowaniu z odpadami opakowaniowymi produktów, czy pobierania opłaty recyklingowej od nabywającego torbę na zakupy z tworzywa sztucznego.

W toku kontroli ustalono, że w placówce oferowano do sprzedaży konsumentom produkty w opakowaniach. W wyniku podjętych działań stwierdzono, że kontrolowany przedsiębiorca w miejscu prowadzonej działalności nie przekazywał użytkownikom produktów w opakowaniach informacji o opakowaniach i odpadach opakowaniowych w zakresie dostępnych systemów zwrotu, zbierania i recyklingu odpadów opakowaniowych, właściwego postępowania z odpadami opakowaniowymi, znaczenia oznaczeń stosowanych na opakowaniach, co najmniej przez wywieszenie informacji w miejscu sprzedaży, co było niezgodne z art. 42 ustawy o gospodarce opakowaniami.

W trakcie kontroli na podstawie art. 16 ust. 1 pkt 5 ustawy z 15 grudnia 2000 r. o Inspekcji Handlowej (Dz. U. z 2020, poz. 1706), zwanej dalej „ustawą o Inspekcji Handlowej” wydano żądanie porządkowo organizacyjne zobowiązujące do uwidocznienia ww. informacji. Żądanie zostało wykonane w trakcie kontroli.

Przebieg i ustalenia kontroli zostały opisane w protokole kontroli z dnia 3 października 2022 r. (nr akt kontroli: BP.8361.102.2022).

Pismem z dnia 21 grudnia 2022 r. oraz 17 stycznia 2023 r. Lubuski WIIH zawiadomił przedsiębiorcę o wszczęciu z urzędu postępowania administracyjnego w przedmiocie wymierzenia kary pieniężnej na podstawie art. 56 ust. 1 pkt 12 ustawy o gospodarce opakowaniami, ze względu na niewykonanie obowiązku, przekazywania użytkownikom produktów w opakowaniach, informacji o opakowaniach i odpadach opakowaniowych, określonego w art. 42 ustawy o gospodarce opakowaniami. Stronę w powyższym piśmie poinformowano również o prawach wynikających z art. 10 § 1, art. 73 § 1 i art. 78 § 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2022 r. poz. 2000 z późn. zm.), zwanej dalej „Kpa”.

Decyzją z dnia 21 grudnia 2023 r. (sygn. akt: BP.8361.102.2022.AM) Lubuski WIIH na podstawie art. 56 ust. 1 pkt 12, art. 58 ust. 2 ustawy o gospodarce opakowaniami oraz art. 104 Kpa, wymierzył spółce karę pieniężną w wysokości 1 000 zł (słownie: jeden tysiąc złotych) za niewykonanie obowiązku przekazywania użytkownikom produktów w opakowaniach, informacji o opakowaniach i odpadach opakowaniowych w zakresie dostępnych systemów zwrotu, zbierania i odzysku, w tym recyklingu, odpadów opakowaniowych, właściwego postępowania z odpadami opakowaniowymi oraz znaczenia oznaczeń stosowanych na opakowaniach, co najmniej przez wywieszenie odpowiedniej informacji

w miejscu sprzedaży, określonego w art. 42 pkt. 1 – 3 ustawy gospodarce opakowaniami. Decyzję doręczono stronie w dniu 3 marca 2023 r.

W dniu 24 marca 2023 r. Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów (zwany dalej: „Prezesem UOKiK” albo „organem drugiej instancji”) otrzymał za pośrednictwem Lubuskiego WIIH odwołanie od ww. decyzji (podpisane w sposób uniemożliwiający identyfikację osoby składającej odwołanie w imieniu ww. przedsiębiorcy oraz zweryfikowanie czy jest ona osobą uprawnioną), natomiast w dniu 14 kwietnia 2023 r. w odpowiedzi na wniosek Prezesa UOKiK z dnia 29 marca 2022 r., wpłynęło powyższe odwołanie uzupełnione o właściwy podpis osoby upoważnionej do reprezentowania przedsiębiorcy.

W odwołaniu strona postępowania wniosła o zmniejszenie wymiaru kary do 500 zł. Kontrolowana spółka, nie kwestionuje stwierdzonych nieprawidłowości, a jedynie wskazuje, iż nie były one wynikiem działań celowych i nie miały na celu osiągnięcia żadnych korzyści, a były spowodowane przeniesieniem siedziby firmy w inne miejsce.

Pismem z dnia 19 kwietnia 2023 r. Prezes UOKiK poinformował przedsiębiorcę o przysługującym mu prawie do zapoznania się z aktami i prawie wypowiedzenia się, co do zebranych dowodów i materiałów. Strona nie skorzystała z przysługujących jej uprawnień.

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów ustalił i stwierdził.

Istotą postępowania odwoławczego jest ponowne rozpoznanie i rozstrzygnięcie tożsamej przedmiotowo i podmiotowo sprawy administracyjnej w granicach wyznaczonych rozstrzygnięciem decyzji organu pierwszej instancji. W toku postępowania organ odwoławczy dokonuje oceny, czy odwołanie strony postępowania jest uzasadnione oraz sprawdza, czy wydana decyzja była prawidłowa.

Stosownie do art. 5 ust. 2 ustawy o Inspekcji Handlowej w sprawach związanych z wykonywaniem zadań i kompetencji Inspekcji organem właściwym jest wojewódzki inspektor Inspekcji Handlowej. Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów jest organem wyższego stopnia i w związku z powyższym, w ramach nadzoru, jest uprawniony do przeprowadzenia niniejszego postępowania.

Zgodnie z art. 54 ustawy o gospodarce opakowaniami, do zadań Inspekcji Handlowej należy nadzór nad przestrzeganiem przez przedsiębiorców przepisów art. 41 i art. 42 ww. ustawy. Art. 41 zawiera zakaz dystrybucji produktów w opakowaniach wprowadzonych do obrotu przez wprowadzającego produkty w opakowaniach, który nie jest wpisany do rejestru. Natomiast art. 42 dotyczy obowiązku uwidaczniania informacji o opakowaniach i odpadach opakowaniowych, przez podmiot prowadzący jednostkę handlu detalicznego lub hurtowego, który sprzedaje produkty w opakowaniach, w zakresie:

- dostępnych systemów zwrotu, zbierania i odzysku, w tym recyklingu, odpadów opakowaniowych;
- właściwego postępowania z odpadami opakowaniowymi;
- znaczenia oznaczeń stosowanych na opakowaniach produktów,

co najmniej przez ich wywieszenie w miejscu sprzedaży.

Zgodnie z art. 56 ust. 1 pkt 12 ustawy o gospodarce opakowaniami, kto naruszył ww. obowiązek podlega administracyjnej karze pieniężnej, której wysokość, stosownie do art. 57 pkt 4 ww. ustawy wynosi od 500 zł do 20 000 zł.

Ustawa o gospodarce opakowaniami nie wskazuje przesłanek do ustalenia wysokości kary pieniężnej. Zastosowanie znajdują więc tu przepisy działu IVA Kpa dotyczące administracyjnych kar pieniężnych.

Okoliczności wpływające na wymiar kary pieniężnej wskazane zostały w art. 189d Kpa. Stosownie do jego zapisów wymierzając administracyjną karę pieniężną organ administracji publicznej bierze pod uwagę:

- 1) wagę i okoliczności naruszenia prawa, w szczególności potrzebę ochrony życia lub zdrowia, ochrony mienia w znacznych rozmiarach lub ochrony ważnego interesu publicznego lub wyjątkowo ważnego interesu strony oraz czas trwania tego naruszenia;
- 2) częstotliwość niedopełniania w przeszłości obowiązku albo naruszania zakazu tego samego rodzaju co niedopełnienie obowiązku albo naruszenie zakazu, w następstwie którego ma być nałożona kara;
- 3) uprzednie ukaranie za to samo zachowanie za przestępstwo, przestępstwo skarbowe, wykroczenie lub wykroczenie skarbowe;
- 4) stopień przyczynienia się strony, na którą jest nakładana administracyjna kara pieniężna, do powstania naruszenia prawa;
- 5) działania podjęte przez stronę dobrowolnie w celu uniknięcia skutków naruszenia prawa;
- 6) wysokość korzyści, którą strona osiągnęła, lub straty, której uniknęła;
- 7) w przypadku osoby fizycznej – warunki osobiste strony, na którą administracyjna kara pieniężna jest nakładana.

Prezes UOKiK zauważa, iż w toku prowadzonej kontroli inspektorzy reprezentujący Lubuskiego WIIH stwierdzili, iż strona w należącym do niej sklepie, prowadziła sprzedaż detaliczną produktów w opakowaniach. Tym samym, zgodnie z przepisami prawa, strona zobowiązana była czynić zadość wymogom nakładanym na przedsiębiorców ustawą o gospodarce opakowaniami, a zatem powinna co najmniej w miejscu sprzedaży wywiesić informację o opakowaniach i odpadach opakowaniowych w zakresie:

- dostępnych systemów zwrotu, zbierania i odzysku, w tym recyklingu, odpadów opakowaniowych;
- właściwego postępowania z odpadami opakowaniowymi;
- znaczenia oznaczeń stosowanych na opakowaniach produktów.

Ustalenia kontroli, wykazały jednoznacznie, że wskazanych informacji przedsiębiorca nie uwidoczniał. Powyższe ustalenia oraz fakt usunięcia przez przedsiębiorcę nieprawidłowości zostały udokumentowane w protokole kontroli.

Mając na uwadze powyższe, naruszenie przez przedsiębiorcę przepisów art. 42 ustawy o gospodarce opakowaniami jest w ocenie Prezesa UOKiK bezsporne i wyczerpujące przesłanki do nałożenia administracyjnej kary pieniężnej na podstawie przepisów art. 56 ust. 1 pkt 12 ww. ustawy.

Jednakże skarżoną decyzję należało uchylić, a postępowanie organu pierwszej instancji umorzyć z uwagi na naruszenie przepisów dotyczących postępowania kontrolnego w zakresie zawiadomienia strony o zamiarze przeprowadzenia kontroli oraz upoważnienia do prowadzenia kontroli, których organ drugiej instancji nie mógł konwalidować.

Prezes UOKiK wskazuje, że zgodnie z art. 48 ust. 1 ustawy Prawo przedsiębiorców zasadą jest, iż organy kontroli zawiadamiają przedsiębiorcę o zamiarze wszczęcia kontroli. Dalej ust. 3 tego artykułu stanowi, iż zawiadomienie o zamiarze wszczęcia kontroli zawiera m.in. wskazanie zakresu przedmiotowego kontroli (pkt 4). Podobnie obowiązek określenia zakresu przedmiotowego kontroli znajduje się w art. 49 ust. 7 ustawy Prawo przedsiębiorców stanowiący o treści upoważnienia do przeprowadzenia kontroli (pkt 6). Natomiast art. 49 ust. 9 wprost wskazuje, że zakres kontroli nie może wykraczać poza zakres wskazany w upoważnieniu.

Mając na uwadze powyższe, w ocenie Prezesa UOKiK, strona nie została prawidłowo zawiadomiona o zamiarze wszczęcia kontroli. Organ pierwszej instancji wskazał bowiem w jej zakresie przedmiotowym: „1. Kontrola legalności prowadzonej działalności gospodarczej oraz w pkt 2 „Kontrola prawidłowości oznakowania opakowań jednostkowych detergentów, a także sprawdzenie prawidłowości obrotu tymi wyrobami”. Tak określony zakres przedmiotowy kontroli nie obejmuje kontroli przestrzegania przez przedsiębiorcę przepisów ustawy z dnia 13 czerwca 2013 r. o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi (Dz.U. z 2023 r. poz. 160), co m.in. stanowiło przedmiot kontroli prowadzonej przez organ pierwszej instancji. Prezes UOKiK podnosi przy tym, że treść ustaleń ujętych w protokole jest szerszy niż sprawdzenie prawidłowości oznakowania opakowań jednostkowych detergentów, a także sprawdzenie prawidłowości obrotu tymi wyrobami, i odnosi się także do ustaleń w zakresie kontroli ustawy o gospodarce opakowaniami (karta nr 10 i 11 Protokołu kontroli). Jest to – co prawda – zgodne z zakresem kompetencji Inspekcji Handlowej, ale w przedmiotowej sprawie nie znajduje bezpośrednio powiązania z zakresem przedmiotowym kontroli określonym w zawiadomieniu oraz upoważnieniu do kontroli. Prezes UOKiK zaznacza, że treść zawiadomienia, upoważnienia i protokołu kontroli powinny być ze sobą spójne i jednoznaczne. Tym samym, w ocenie Prezesa UOKiK, Lubuski WIIH naruszył przepisy art. 49 ust. 9 ustawy prawo przedsiębiorców, zgodnie z którym zakres nie może wykraczać poza zakres wskazany w upoważnieniu.

Jak już wyżej wspomniano, w toku postępowania organ odwoławczy dokonuje oceny, czy odwołanie strony jest uzasadnione oraz sprawdza, czy prowadzone postępowanie i wydana decyzja była prawidłowa. Jak wskazuje Naczelny Sąd Administracyjny w Wyroku z dnia 12 listopada 1992 r. (sygn. V SA 721/92 *Legalis* nr 37529) jedną z podstawowych zasad, na jakich opiera się polski system prawny, jest zasada dwuinstancyjności postępowania administracyjnego (art. 15 KPA). Zasada ta oznacza, że jeśli zażąda tego w stosownym terminie strona lub inny podmiot prawny, sprawa powinna być rozpoznana i rozstrzygnięta przez dwa organy administracji różnych stopni. Dwuinstancyjność postępowania administracyjnego chroni interesy samej administracji, umożliwiając naprawienie błędów popełnianych przez organy niższych stopni oraz ułatwiając zachowanie jednolitości działania aparatu administracyjnego. Przede wszystkim jednak dwuinstancyjność postępowania stwarza gwarancje realizacji praw i interesów stron i innych uczestników postępowania. (...) Wyrażonej w art. 15 KPA zasady dwuinstancyjności postępowania administracyjnego nie można rozumieć w sposób formalny. Do uznania, że zasada ta została zrealizowana, nie wystarcza stwierdzenie, że w sprawie zapadły dwa rozstrzygnięcia dwóch organów różnych stopni. Konieczne jest też, by rozstrzygnięcia te zostały poprzedzone przeprowadzeniem przez każdy z organów, który wydał decyzję, postępowania umożliwiającego osiągnięcie celów, dla których postępowanie to jest prowadzone, w szczególności przez zapewnienie stronom możliwości obrony ich praw i interesów.

Ponadto jak stwierdził Wojewódzki Sąd Administracyjny w Gdańsku w wyroku z dnia 16 lutego 2011 r. (I SA/Gd 1295/10, *Legalis*) ze względu na zasadę dwuinstancyjności z chwilą zainicjowania postępowania przed organem drugiej instancji na skutek wniesienia środka odwoławczego powstaje obowiązek traktowania postępowania odwoławczego jako powtórzenia rozpatrywania i rozstrzygnięcia tej samej sprawy. Obowiązki organu odwoławczego polegają, zgodnie z wyrokiem Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 7 sierpnia 2007 r. (VII SA/Wa 441/07, *Legalis*), na ponownym rozpoznaniu i rozstrzygnięciu sprawy. Oznacza to konieczność ponownego przeprowadzenia postępowania wyjaśniającego, a nie ograniczenie się jedynie do weryfikacji decyzji organu pierwszej instancji. Organ odwoławczy jest tak samo jak organ pierwszej instancji (stosownie do treści art. 140 Kpa) związany z art. 7, 77, 80, 107 § 3 Kpa i ma obowiązek rozpoznać sprawę w oparciu o całość materiału dowodowego.

Obowiązująca zasada praworządności – wyrażona zarówno w art. 6 Kpa jak i art. 7 Konstytucji RP – zobowiązuje organ władzy publicznej do działania na podstawie i w granicach obowiązującego prawa oraz stania na straży praworządności. Oznacza to, że wszelkie czynności organów administracji publicznej muszą się mieścić w granicach prawa, a w przypadku gdy norma ustawowa dopuszcza pewien zakres samodzielności organu, to należy z niej korzystać tylko w granicach określonych przepisem prawa.

Tym samym mimo, że nie ma wątpliwości, że strona nie dopełniła obowiązków wymaganych art. 42 ustawy o gospodarce opakowaniami, tj. nie przekazywała, w miejscu prowadzonej działalności, użytkownikom produktów w opakowaniach informacji o opakowaniach i odpadach opakowaniowych w zakresie dostępnych systemów zwrotu, zbierania i recyklingu odpadów opakowaniowych, właściwego postępowania z odpadami opakowaniowymi, znaczenia oznaczeń stosowanych na opakowaniach, co najmniej przez wywieszenie informacji w miejscu sprzedaży., co było niezgodne z art. 42 ustawy o gospodarce opakowaniami, nie może ponosić konsekwencji w tym zakresie, bowiem zgodnie z art. 46 ust. 3 ustawy Prawo przedsiębiorców dowody przeprowadzone w toku kontroli przez organ kontroli z naruszeniem przepisów prawa w zakresie kontroli działalności gospodarczej przedsiębiorcy, jeżeli miały istotny wpływ na wyniki kontroli, nie mogą stanowić dowodu w żadnym postępowaniu administracyjnym, podatkowym, karnym lub karno-skarbowym dotyczącym kontrolowanego przedsiębiorcy.

Zgodnie z art. 138 § 1 pkt 2 Kpa organ odwoławczy wydaje decyzję, w której uchyla zaskarżoną decyzję w całości albo w części i w tym zakresie orzeka co do istoty sprawy albo uchylając tę decyzję - umarza postępowanie pierwszej instancji w całości albo w części. Zgodnie z wyrokiem Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Rzeszowie z dnia 17 listopada 2016 r. (II SA/Rz 190/16) w ramach kontroli instancyjnej organ odwoławczy rozpoznaje sprawę niejako „od nowa” i może oczywiście oprzeć swoje ustalenia na ustaleniach poczynionych przez organ pierwszej instancji i przywołać je jedynie w swoim uzasadnieniu, jednakże w sytuacji, kiedy są one kwestionowane w odwołaniu, konieczne jest ponowne przeprowadzenie tych ustaleń i wskazanie dowodów, na których się one opierają (LEX nr 2162495). Tym samym na organie drugiej instancji spoczywa obowiązek ponownego rozpatrzenia całej sprawy, zaś obowiązek uzasadnienia całości rozstrzygnięcia wynika z treści art. 140 Kpa. Podkreślenia wymaga, że istota postępowania odwoławczego w procesie administracyjnym polega także na usuwaniu przez organ drugiej instancji nieprawidłowości dokonanych przez organ pierwszoinstancyjny w drodze m.in. uchylenia zaskarżonej decyzji w całości albo w części i umorzenia postępowania pierwszej instancji (patrz: art. 138 § 1 pkt 2 Kpa).

Podsumowując Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów wskazuje, że przepisy art. 48 ust. 3 pkt 4 oraz art. 49 ust. 7 pkt 6 i art. 49 ust. 9 ustawy Prawo przedsiębiorców wskazują na wagę, jaką ustawodawca położył na konieczność określenia w zawiadomieniu o zamiarze wszczęcia kontroli oraz w upoważnieniu zakresu przedmiotowego kontroli. Zamieszczenie zakresu kontroli jest obligatoryjne, a zakaz wykroczenia w toku kontroli poza jej zakres wskazany w upoważnieniu jest jednoznaczny. W ocenie Prezesa UOKiK nie można określenia zakresu przedmiotowego kontroli interpretować rozszerzająco, co miało miejsce po stronie Lubuskiego WIIH w rozpoznawanej sprawie. Analiza przedstawionego kontrolowanemu zakresu przedmiotowego kontroli dot. „Sprawdzenia prawidłowości oznakowania opakowań jednostkowych detergentów, a także sprawdzenie prawidłowości obrotu tymi wyrobami” nie pozostaje w bezpośrednim związku ze sprawdzeniem przestrzegania przez przedsiębiorcę przepisów o gospodarce opakowaniami. Organ podkreśla również, że jeżeli w trakcie wykonywania kontroli pojawi się potrzeba jej rozszerzenia a więc zmiany zakresu przedmiotowego kontroli, to niezbędne stanie się wydanie odrębnego upoważnienia do jej przeprowadzenia. Jak wynika

z protokołu kontroli Lubuski WIIH w toku kontroli sprawdzał czy przedsiębiorca wypełnia obowiązki nałożone na niego przepisami ustawy o gospodarce opakowaniami, a zatem niezbędne było wydanie odrębnego upoważnienia do przeprowadzenia kontroli obejmującego zakresem sprawdzanie przestrzegania przez przedsiębiorcę przepisów ww. ustawy. (por. Wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego siedziba w Warszawie z dnia 7 marca 2014 r., sygn. V SA/Wa 2022/13).

Po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów stwierdził, iż nie widzi podstaw do utrzymania w mocy decyzji wydanej w oparciu o ustalenia kontroli prowadzonej w placówce należącej do strony postępowania. Analiza materiału zgromadzonego przez Prezesa UOKiK w sprawie, potwierdziła bowiem przeprowadzenie kontroli przez organ pierwszej instancji z naruszeniem przepisów art. 49 ust. 9 ustawy Prawo przedsiębiorców, do których stosowania organ kontrolny jest zobowiązany. Artykuł 46 ust. 3 ww. ustawy wskazuje, że dowody przeprowadzone w toku kontroli przez organ kontroli z naruszeniem przepisów ustawy lub z naruszeniem innych przepisów prawa w zakresie kontroli działalności gospodarczej przedsiębiorcy, jeżeli miały istotny wpływ na wyniki kontroli, nie mogą stanowić dowodu w postępowaniu administracyjnym, podatkowym, karnym lub karnym skarbowym dotyczącym przedsiębiorcy. W związku z powyższym niezbędne stało się uchylenie skarżonej decyzji Lubuskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej 21 lutego 2023 r., w całości i umorzenie postępowania.

Biorąc powyższe pod uwagę, Prezes Urzędu Ochrony i Konkurencji i Konsumentów orzekł jak w sentencji.

Niniejsza decyzja jest ostateczna w trybie postępowania administracyjnego.

Pouczenie:

1. Od niniejszej decyzji Stronie nie służy odwołanie, jednakże Strona niezadowolona z niniejszej decyzji może, w terminie 14 dni od dnia jej doręczenia, zwrócić się do Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów z wnioskiem o ponowne rozpatrzenie sprawy. Wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy należy złożyć w siedzibie Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów lub przesłać na adres: Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, Pl. Powstańców Warszawy 1, 00-950 Warszawa.
2. Jednakże jeżeli Strona nie chce skorzystać z prawa do zwrócenia się z wnioskiem o ponowne rozpatrzenie sprawy, może wnieść do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie skargę na niniejszą decyzję. Skargę wnosi się za pośrednictwem Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, w terminie 30 dni od dnia doręczenia decyzji Stronie.
3. Od skarg wszczynających postępowanie przed sądem administracyjnym w sprawach dotyczących postanowienia lub decyzji wydanych w trybie wznowienia postępowania administracyjnego, stwierdzenia nieważności, uchylenia lub zmiany albo wygaśnięcia aktu, bez względu na przedmiot sprawy, od Strony skarżącej pobierana jest opłata, tzw. wpis stały w wysokości 200 zł.
4. W przypadku wniesienia od niniejszej decyzji skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, Strona ma możliwość ubiegania się o przyznanie prawa pomocy. Prawo pomocy może być przyznane Stronie na wniosek złożony przed wszczęciem postępowania lub w toku postępowania sędowo-administracyjnego. Wniosek ten jest wolny od

opłat sądowych. Wniosek o przyznanie prawa pomocy należy złożyć do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie.

5. Jednocześnie w trakcie biegu terminu do zwrócenia się z wnioskiem o ponowne rozpatrzenie sprawy, Strona może zrzec się prawa do zwrócenia się z wnioskiem o ponowne rozpatrzenie sprawy wobec Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, który wydał niniejszą decyzję. Z dniem doręczenia Prezesowi Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów oświadczenia o zrzeczeniu się prawa do wniesienia wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy, niniejsza decyzja staje się ostateczna i prawomocna oraz podlega wykonaniu. W przypadku złożenia takiego oświadczenia, Stronie nie przysługuje prawo do zwrócenia się z wnioskiem o ponowne rozpatrzenie sprawy ani skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie. Nie jest możliwe skuteczne cofnięcie oświadczenia o zrzeczeniu się prawa do wniesienia odwołania.

z up. Prezesa
Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów
Anna Janiszewska
Zastępca Dyrektora
Departamentu Inspekcji Handlowej
/podpisano elektronicznie/

Otrzymują:

1. [xxxxxxx]
2. Lubuski WIIH
3. a/a